

Renya'ns, Ricard!

Avui, 1 d'abril de 2009

Ignasi Riera

He estat a punt d'escriure: «Salva'ns, Ricard Salvat!». El presumpte joc de paraules hauria provocat una d'aquelles reaccions del personatge: la seva testa de senador romà o de retrat de Dürer hauria mobilitzat dit i celles en contra de l'articulista, destinatari sovint de les profecies no gens benignes d'un gran home de teatre. Alfons Garcia Seguí, al pròleg al llibre de Ricard Salvat *Salvat-Papasseit i la seva època*, després de descriure la situació de desert eixorc del món del teatre català després de la mala jugada, que acabava/començava avui fa setanta anys, afirma: «En aquestes condicions afrontada l'esmentada tasca (de normalització i restauració del panorama) requeria: ser molt cabut, posseir un gran bagatge cultural, intel·lectual i teatral, i estar disposat a lluitar aferrissadament, sense defallir, contra els inevitables obstacles que s'alçarien en el seu camí. Ricard Salvat assumí l'empresa i avui continua lluitant per

portar-la a bon fi». Associo el record del tortosí de l'anyada del 34 a la fundació, amb Maria-Aurèlia Capmany, de l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual, i l'Escola de l'Hospitalet de Llobregat, entre els anys 1974 i 1978. Tot amb tot, allò que em provoca el nom de Ricard Salvat és *Ronda de mort a Sinera*, l'intent més seriós per reivindicar Espriu, de qui commemorem enguany el vint-i-cinquè aniversari de la mort. Salvat era, també, l'home que havia estudiat teatre i filosofia a Alemanya, el director teatral que convertia en nostre Bertolt Brecht, la persona sàvia que projectava -nord i sud enllà- la nova passió catalana, encara incipient, per la renovació teatral. I era l'home que no se sentia objecte de la gratitud institucional merescuda ni dels encàrrecs i subvencions que d'altres, força més mediocres, rebien gratis et amore. Un país estrany que maleeix els fills que es mereixen lloances i acarona els llagoters més o menys inútils.